

Vágó Sebestyén
országgyűlési képviselő

Országgyűlés Hivatala

Irományszám: X | 1194

Érkezett: 2014 SZEPT 05.

Írásbeli kérdés

Kövér László úrnak,
az Országgyűlés elnökének

Helyben

Tisztelt Elnök Úr!

Magyarország Alaptörvénye 7. cikk (2) bekezdése, valamint az Országgyűlésről szóló 2012. évi XXXVI. törvény 42. § (8) bekezdése alapján írásbeli kérdést kívánok benyújtani az Emberi Erőforrások Minisztériumát vezető miniszterhez, mint a tárgyban illetékes minisztérium vezetőjéhez

„Halljuk meg az integrált nevelés szavát!”

címmel.

A benyújtott kérdéseimre a választ írásban várom.

Tisztelt Miniszter Úr!

Az Ön által is szorgalmazott együttnevelés számos előnnyel jár a hallássérültek számára. Ezek közül az egyik legfontosabb a jó nyelvi környezet példája.

Az ép társak között reális önértékelés alakul ki. A sérültek céljaikat, eredményeiket az ép társakéhoz mérik és ez jelentős húzóerőt jelent. Megtanulnak alkalmazkodni a szokásokhoz. Azt is megtapasztalják, hogy nem csak ők szorulnak társaik segítségére. Keresik a viszonzás lehetőségét a jó megfigyelő-képességet, kezűgyességet igénylő feladatokban. Ők is segíthetnek társaiknak.

Az integrált nevelés lehetőségét nemcsak a sérült gyermekek szülei igénylik. Gyakran keresnek befogadó iskolát az osztálytársak szülei is, akik az együttneveléstől azt várják, hogy egészséges gyermekeik humán értékekkel gazdagodjanak.

Az a hallássérült, aki gyermekkorától kezdve épek között él, megszokja ezt a körülményt és számára nem jelent megrázkódtatást, törést a későbbi beilleszkedés. Az együttnevelésben részt vevő hallássérültek jobban boldogulnak, ha megfelelő szülői támogatást és kellő gyógypedagógiai segítséget kapnak. A gyógypedagógiai gondoskodás módja és mértéke különböző lehet, a tanuló állapotától, sérülése jellegétől és súlyosságától függően.

Általános tapasztalatok szerint minél fiatalabb korban kezdődik el az integráció, annál zökkenőmentesebben zajlik le mind a befogadás, mind a beilleszkedés. Ennek oka, hogy a kevésbé tapasztalt kisgyermek a számukra új világ minden egyes elemét természetesként tudják elfogadni. Korai életkorban a gyermekek teljesen nyitottak a másság mindenféle megnyilvánulásával szemben, ráadásul az őket irányító pedagógust minden tekintetben elfogadják, viselkedését modellként követik. Ha a pedagógus a hallássérült gyermekekre úgy tekint, mint a közösség szerves részére, ha hozzáállásából az tükröződik, hogy a hallássérült gyermek is egyenrangú, értékes személyiség, akkor az elfogadás a gyermekek számára semmilyen problémát nem jelent. E gondolatok jegyében kell felkészülni a hallássérült kisgyermek fogadására és felkészíteni az intézménybe járó halló gyerekeket, szüleiket és az iskola dolgozóit.

Az *adó-vevő készülék*, a hallókkal együtt nevelt hallássérült gyermekek hatékony segédeszköze. Ez egy mikrofonnal ellátott adóból (amelyet többnyire a pedagógus visel), illetve egy vevő készülékből (a gyermek viseli) áll, amely a gyermek hallókészülékéhez csatlakozik. A készülék nem erősít többet a gyermek hallókészülékénél, de csak a hasznos jelet (az adót viselő hangját) erősíti fel, a környezeti zajokat nem, vagyis jobb hallási feltételeket teremt. Előnye az is, hogy a nagyobb távolságból jövő beszédet ugyanúgy erősíti, mivel az adót viselő szája és a mikrofon közötti távolság nem változik.

Az adó-vevőt nem kell állandóan hordani vagy bekapcsolva tartani, csak akkor, amikor a pedagógus vagy valamelyik gyerek hosszabban mesél, magyaráz. Az adó-vevő készülékek széles körű elterjedését gátolja, hogy az áruk igen magas, s a társadalombiztosítás támogatását nem élvezik.

Kérdezem ezért Tisztelt Miniszter Urat!

- Tervezik-e és ha igen, mikor az adó-vevő készülék társadalombiztosítási támogatásának bevezetését?
- Milyen további gyakorlati intézkedésekkel támogatják az integrált nevelést?

Várom érdemi válaszát!

Budapest, 2014. szeptember 5.

Tisztelettel:

Vágó Sebestyén
Jobbik